

ἡ κληρονομία, τὸ ἀναλογεῖν εἰς ἕκαστον, κληρῶν, τὸ ὑπὸ τῆς μοίρας ὠρισμένον, ὡς τὸ μοῖρα, μεθέξιν τῆς μοίρας μ. Δισγύλ. Ἄγ. 507, πρβλ. Χο. 291, Σορ. Ἄντ. 117· τὸ γὰρ ἐν βίῳ τῶν σπάνιον μέρος, διότι τοῦτο ἐν τῷ βίῳ εἶναι σπανία τύχη, ἔνθα ἔξυπακ. τὸ τοιαύτης κύρωσαι, Εὐρ. Ἄλκ. 474· ἀπὸ μέρους προτιμᾶσθαι, ἕνεκα κοινωνικῆς θέσεως ἡ καταγωγῆς, Θουκ. 2. 37.

II ἡ σειρά τινος, ἡ ἀρᾶς, Λατ. vices, ἐπεὶ τε αὐτῆς μέρος ἐγίνετο τῆς ἀπίεως παρὰ τὸν Μάγον, ὅτε ἦλθεν ἡ σειρά τῆς νᾶ ὑπάγη εἰς τὸν Μάγον, Ἠρόδ. 3. 69· μ. ἑκατέρωθεν μένιν ὁ αὐτ. 2. 173· ἔσαν ἡκὴ μ. ἔργων, ἡ σειρά, ὁ καιρὸς τῶν ἔργων, Δισγύλ. Χο. 837, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 540B· ἀγγέλλου μ., ἡ σειρά τοῦ ὡς ἀγγελιαφόρος, Δισγύλ. Ἄγ. 291· λαβεῖν τὸ μ. τινός Ἄριστ. Πολιτικ. 4. 10, 1.

2) μετὰ προθέσεως, ἀνά μέρος, κατὰ σειράν, ἀλληλοδιαδόχως, ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, Εὐρ. Φοίν. 478, 483, Ἄριστ. Πολιτικ. 3. 16, 3· οὕτω, κατὰ μέρος Ὀμ. Ἰγν. εἰς Ἐργ. 53, Θουκ. 4. 26, κτλ. ἡ κατὰ μ. ἡ κατὰ γένος, ὁ εἶσι, λαμβάνειν ἀξίωμα κατὰ σειράν ἢ κατὰ τὸ δίκαιον διαδοχῆς, Ἄριστ. Πολιτικ. 3. 15, 2· κατὰ μ., ὡσαύτως, χωριστά, Πλάτ. Θεαίτ. 157B· κατὰ μέρη αὐτοῦ 182A· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ παρὰ μέρος Ἄριστ. Πολιτικ. 2. 2, 7— ἐν μέρει, κατὰ σειράν, Ἠρόδ. 1. 26, κ. ἀλλ. κλυθὶ νῦν ἐν μ., ἀντάκουσον ἐν μ. Δισγύλ. Χο. 332, Εὐρ. 198· ἄλλ' ὡσαύτως ὡς τὸ ἀνά μέρος, κατὰ σειράν, ἐκ διαδοχῆς, ὁ αὐτ. ἐν Ἄγ. 332, 1192, Θουκ. 8. 93· ἐν τῷ μέρει, ἐν τῇ σειρά τινος, Ἠρόδ. 5. 70, Εὐρπ. Ὀρ. 452, Ἄριστ. Βάτρ. 32, 497· ἐν τῷ μ. καὶ παρὰ τὸ μ., εἰς τὴν σειράν καὶ παρὰ τὴν σειράν, Ξεν. Ἄν. 7. 6, 36· οὕτω καί, τὸ μέρος, ἀπολ., ἀρχομεν τὸ μ. Ἠρόδ. 1. 120, πρβλ. 2. 173.

III τὸ μέρος ὅπερ λαμβάνει τις ἐν τινί, ἢ τὸ μέρος ὅπερ ὀρίζεται εἰς τινα, ἔστι τι μ. τινὶ Πινδ. Ο. 8. 102· μέτεστί τινος μ. τινός Εὐρ. 1. Τ. 1299· μετέχειν μ. τινός Δισγύλ. Ἄγ. 507, κτλ. ἔχειν, λαβεῖν, λαχέειν μ. τινός Σορ. Ἄντ. 147, κτλ. ὤμετρον μ. [ἔστι], μετ' ἀπαρ., Πλάτ. Λάγ. 180A.

2) συγκαίς, τοῦμόν μέρος, τὸ σὺν μ., τὸ μέρος μου, τὸ μέρος σου, ἀλλ. ἀπῶς, ἐγὼ ἢ ἐμὲ, σὺ ἢ σέ, ἔσον τὸ σὺν μ. Σορ. Ἄντ. 1062, πρβλ. Ο. Τ. 1509· καὶ ἀπολ. ὡς ἐπίρρ., τοῦμόν μ., ὡς πρὸς ἐμέ, Λατ. quod ad me attinet, οὗ καμπεῖ τοῦμόν μ. ὁ αὐτ. ἐν Ἰρ. 1215, πρβλ. Εὐρ. Ἠρακλ. 678· τὸ σὺν μέρος, ὡς πρὸς σέ, Σορ. Ο. Κ. 1366· τοῦκείνου μ. Εὐρ. Ἐκ. 989, κτλ. σπαλίως, κατὰ τὸ σὺν μ. Πλάτ. Ἐπιστ. 328E.

IV μέρος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ὅλον, ἡμέρας μ., κτεάνων μ. Δισγύλ. Ἄγ. 557, 1573· μέρει τινα τῶν βαρβάρων Θουκ. 1. 1· τὰ δύο μέρη, τὰ δύο τρίτα, ὁ αὐτ. 1. 104, κ. ἀλλ. ἔσα ἄλλα μέρη ἐντός τοῦ Ἰστροῦ, μέρη τῆς χώρας, χωραί, ὁ αὐτ. 2. 96, πρβλ. 4. 98· εὐγκαταζουλοῦν... τὸ τῆς θαλάσσης μ., δηλ. τὸ ἀποδιέπων τὴν θάλασσαν ἢ καθ' ὅσον ἀφῆκε τὴν θάλασσαν, ὁ αὐτ. 8. 46· τὰ τοῦ σώματος μέρος Πλάτ. Νόμ. 795E· τάγμα στρατοῦ, Ξεν. Ἄν. 6. 4, 23, κτλ. τὰ πέντε μ., πέντε ἕκτα, τὰ ὀκτώ μ., ὀκτὼ ἔνατα, κτλ.

2) ἀπολ. ὡς ἐπίρρ., τὸ μέρος, ἐν μέρει, μέρος τι Θουκ. 4. 30, κτλ. μέρος μὲν τι... μέρος δέ τι... Ξεν. Ἰππ. 1, 12· τὸ πλείστον μ., κατὰ τὸ πλείστον, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, Διοδ. Ἄποστ. 498. 67— οὕτω μετὰ προθέσ., κατὰ τὸ μέρος Πλάτ. Νόμ. 757D, πρβλ. Τιμ. 86D— ἐπὶ μέρος Λουκ. Δίς κατηγ. 2· τὰ ἐπὶ μέρους γράφειν πράξεις, γράφειν ἰδιαιτέρως ἱστορίας, Πολύδ. 7. 7, 6· οὕτω, ἀί ἐπὶ μ. συντάξεις ὁ αὐτ. 3. 32, 10— ἐκ τοῦ πλείστον μέρος Ἠρωδιαν. 8. 2— πρὸς μέρος ἀναλόγως, Θουκ. 6. 22, πρβλ. Δημ. 954. 15.

3) ἐν μέρει τινός τιθέναι, ποιῆσθαι, καταθέσθαι, λαβεῖν, κτλ., ὡς τὸ ἐν μοίρα, ἐν ἀριθμῷ, ἐν λόγῳ ποιῆσθαι, Λατ. in numero habere, Stallb. εἰς Πλάτ. Πολ. 424D· ἐν οὐδενός εἶναι μέρει τὸν τοιοῦτον, ὁ τοιοῦτος θεωρεῖται ἀνάξιος λόγου, μηδενός ἄξιος, Δημ. 23. 14· μήτ' ἐν ἀνθρώπῳ μέρει μήτ' ἐν θεοῦ ἔην Ἄλει· ἐν ἄΥπνω· 1. 2 (οὕτω, οὐδὲν ἂν μέρος οὕσαι φανεῖεν τῶν διὰ Θεθαίου καὶ Λακεδαιμονίου ἡμῖν γεγεννημένων, θά ἐραίνοντο μηδὲν ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς συμφοράς ἀξὺ ἐπέστηεν ἐκ ἄνω Θεθ. κ. Λακ., Ἰσοκρ. 90E, πρβλ. 243E) ἐν προσθήκῃς μέρει, ὡς πρόσθετον, ὡς παράρτημα, Δημ. 23. 4· ἐν ὑπέρτερον μέρει γίνεσθαι ὁ αὐτ. 37. 4· ἐν χάριτος μέρος ὁ αὐτ. 568. 1· ταῦτ' ἐν εὐεργεσίαις ἀριθμῶσι μέρει αὐτοῦ 5, κτλ. πρβλ. μερίς II.

μέροϋ, οπος, ὁ, (μέροισι, μερίζω, ὄψ) (ποιητ. λέξ. ἐν χρήσει μόνον κατὰ πηθ. ὡς ἐπιθ. τῶν ἀνθρώπων, ὁ διαίρων τὴν φωνήν, δηλ. ἐνάριθμος ὀμιλῶν, πεπρακτικῶς με ἐνάριθρον φωνῆν (πρβλ. κλύθης). μέροπος ἀνθρώπου Ὀμ., Ἡσ.· μέροπος βροτοί In B. 285· μέροποςσι λαοσι Δισγύλ. Ἰκέτ. 89— ἐντεῦθεν τὸ μέροπος κατέστη οὐσιαστικόν, = ἀνθρώπος, ὁ αὐτ. ἐν Χο. 1018, Εὐρ. 1. Τ. 1263, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 53, 6· ἀλλὰ τὴν χρᾶσιν ταύτην σκοπεῖ τὸ Στράβων ἐν «Φοινικίῳ» 1. 6 κέξ.

II καθ' ἑαυτὸν, εἶδος πενήνθ, μέλοσσοργός, Merops apiaster, Ἄριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 13, 2, Πλούτ. 2. 76E· οὐ τὸ Βοιωτ. ὄνομα ἦν εἰροφ. Ἄριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 1, 6.

μερῶτης· ἀναίθετος· Ἡσῶ. μέγ, Δωρ. ἀντὶ μέν, πρβλ. Ἰερηγόρ. Κορίνθου Δωρ. Διάλ. 2.

μέσαβον, τό, (μέσος, βου.) (μάς δερμάτινος, ἦτοι λωπόν δι' οὐ ὁ βυρῶς συνεδεῖτο τῷ ζυγῷ, Λατ. subjugium, Ἠσ. Ἐργ. κ. Πμ. 467· πρβλ. ζυγόμεσιον— Ἐπικ. πληθ., μέσσαβα Καλλ., Ἄποστ. 479· μέσσαβος, Τέτις, εἰς Ἡσίοδ. ἐνθ' ἀνωτ.— Ἰγάρχει τύπος μεσσοβουον ἐν Πολύδ. Δ', 152.

μεσαβώ, ποιητ. μεσο-, ζευγῶν, θέτω ὑπὸ τὸν ζυγόν, Λυκόφρ. 817.

μεσ-ἀγκύλον, τό, ἀκόντιον μετ' ἀγκύλης (ἠορῆ), δι' ἣς ἐξηκοντίετο, Εὐρ. Φοίν. 1141, Ἄνδρ. 1133, Μένανδρ. ἐν Ἄδελφ. 37, Πολύδ. 23. 1, 9.

μεσ-ἀγκυλιος, οἰ, ἠχαναί πρὸς ἐξακόντισιν βελῶν, ἀκόντιον κλ., Ἄρχ. Μαθηματ. σ. 91.

μεσάγριος ἢ μεσάγροικος, ον, ἡμίγριος ἢ σχεδὸν χωρικός, Στράδ. 502.

μεσάζω, μέλλ. -άσω, = μεσώω, ὁ μεσάζων τόπος (διὰ γρ. ἠορίζων) Διοδ. 1. 32· πότερον ἀρχοῖτο τὸ πάθος ἢ μεσάζοι, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἰππ.· μεσάζουσης τῆς ἡμέρας μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἠρωδιαν. ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ἀπολλ. περὶ Συντάξ. 267, Εὐστ., κτλ. II οἱ μεσάζοντες, παρὰ τῇ αὐτῇ τῶν Βυζαντινῶν, ὑπουργοί, ὑπάλληλοι, Ἄννα Κομν. 14, σ. 436, Νικήτ. Μαν. 1, 3, Παχυμ. 5, 6.

μεσαι-γεως, ον, γεν. ω, = μεσογέως, Σκύν. 363.

μεσαίος, α, ον, = μέσος, Ἀντιφῶν. ἐν Παιδεραστῇ 1· οὐδ' ὡς οὐσιαστ., τὸ μέσον, ὁ αὐτ. ἐν Γάμοις 3— Πινδ. ἐσχηματίσθη ἀντιστροφῶς ἐκ τοῦ ὑπερβ. μεσαίτατος, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ παλαιός (παλαιτάτος).

μεσαι-πόλιος, ον, ποιητ. ἀντὶ μεσοπόλιος, κατὰ τὸ ἦμισον πόλιος, ψαρός, μεσηλιε, μεσόκοπος, Ἰλ. Ν. 361, Ἄνθ. Π. 5. 234· πρβλ. σπαρτοπόλιος.— Καθ' Ἡσῶ· «μεσαιπόλιος· οὐ σφῆρα πεπολιωμένος, ἀλλὰ μέσος, οὕτω γέρον·»

μεσαίτατος, -τερος, ἴδε ἐν λ. μέσος VI.

μεσαίχιμος γῆ· «ἡ διὰ πόλεμον ἀργῆ, καὶ μεσαίχιμον πᾶν τὸ μέσον τινός, κυρίως τῆς αἰμῆς» Ἡσῶ· «μεσαίχιμον, μέσον αἰμῆς· ἦγον μέσον δόρατος, ἢ δύο στρατευμάτων» ὁ αὐτ., πρβλ. μεταίχιμον.

μεσαίχιλον, τό, ἡ δοκός, τὸ ἀντίον τοῦ ὑφαντοῦ, Ἐδδ. (Δ' Βασίλ. 12, 2) ἄλλ' ὁ Ἡσῶ· γράφει μεσαίχιμον, ὁ δὲ Σουίδ. μέσατριον, καὶ ἐρμηνεύει· μεσαίμφ, τῷ κανόνι, τῷ μέσῳ καλάμῳ τοῦ ἴστυ·»

μεσαίχιος, ον, (ἀκτῆ) μετὰ δύο ἀκτῶν, ἐν μέσῳ θαλάσσης, Δισγύλ. Πέτρο. 889· μεσαίχιος, ον, Σχολ. ἐν τόπῳ. II (ἀγνῶμι) ὁ ἐν μέσῳ τεθραυσμένος, ὁ αὐτ. ἐν Ἄποστ. 208.

μεσαίχρητῆ, μεσαίχρητος, ἴδε ἐν λ. μεσημί-.

μεσαίμεριον, Δωρ. ἀντὶ μεσημέριον, Σιμψίχιδ. πᾶ δὴ τὸ μεσαίμεριον πόδας ἔλκει· πού πηγαίνεις κατὰ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας; Θεόφρ. 7, 26.

μεσαίριον, (ἐνν. δέρμα) τό, = μεσεντέριον, Ἀλέξανδρ. Τραχλ., ἴδε Greenhill. εἰς Θεοφίλ. σ. 77.— μεσαίριαι φλέβες Μελέτ. ἐν Ὀξ. Ἀνεκδ. τ. 3. σ. 100.

μεσαίριος, οὐδ, ὁ, τὸ εἶναι ἐν τῷ μέσῳ, Ἰω. Χρυσ. τ. 6, σ. 11C.

2) τὸ μετέγειν τινός, Κεῖρ. II. 641, 23.

μεσάτιον, τό, = μέσασον, Πολύδ. Δ', 148, πρβλ. 142.— Καθ' Ἡσῶ· «μεσάτιον μέσον, καὶ μέρος τοῦ ἄρματος·»

μεσάτος, η, ον, ἴδε μέσαστος.

μεσαύλη, ἡ, ἴδε μεσσαυλος.

μεσ-αύλιον, τό, μέλος μουσικῶν δι' αὐλοῦ παιζόμενον κατὰ τὰ διακεκμημένα χορῶν ἥματος, Εὐστ. 862. 19· μεσαυλικὸν κρούσμα ἐν Ἀριστείδ. Κοῖντιλιαν. σ. 26.

μεσαύλιος, ον, = μεσαυλος, Φώτ., Σουίδ.— ὁ δούλος Μεσαύλιος ἐν Ὀδ. Σ. 449, πιθανῶς καλεῖται οὕτως ὡς ἔχων τὴν φροντίδα τοῦ μεσαύλου.

μεσαύλον, τό, ἴδε τὸ ἐπόμ.

μεσ-αυλος, ον, Ἐπικ. μέσο-, Ἄττ. μέτ- (αὐλή)· I παρ' Ὀμ. μέσσαυλος, ἢ μέσσαυλον, τό, (διότι δὲν εἶναι ὠρισμένον τὸ γένος) εἶναι πιθανῶς ἡ ἐσωτέρα αὐλὴ κειμένη ὀπισθεν ἢ ἔνδον τῆς κυρίας καλουμένης αὐλῆς, ὅπου τὴν νύκτα ἐμεινέριζον κτήνη χάριν μείζοντος ἀσφαλῆς, Ἰλ. Δ. 548., P. 112, 657, κτλ.— οὕτως εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ τοῦ σπηλαίου τοῦ Κούλυτος, Ὀδ. Κ. 435.

II παρ' Ἄττ., μέτσαυλος (μετὰ τῆς λέξεως; θύρα ἢ ἄνευ αὐτῆς), ἡ, θύρα μετὰ τῆς αὐλῆς καὶ τοῦ ἐσωτέρου ἡμέρας τῆς οἰκίας, ἀπέναντι τῆς αὐτέρου θύρας ἦτοι τῆς ἐξω θύρας· αὕτη ἡ θύρα (ἢ μέταυλος) ἦτο συγκαίς καὶ ἡ δι' ἣς συνεκινῶντο ὁ ἀνδρῶν μετὰ τοῦ γυναικῶνος, (πρβλ. ἀνδρῶνιτις, γυναικῶνιτις), Ἄριστ. Ἄποστ. 338, Λυσ. 93. 10· οὕτω θύραι μέσσαυλοι Εὐρ. Ἄλκ. 549, ἔνθα ἴδε Monk· πρβλ. Βεκκίηρον Χαρίκλεια σελ. 257, 263 τῆς Ἀγγλ. μεταφρ., καὶ ἴδε ἐν λ. αὐλή· — μεσαύλιον ἐν V1 ττινυ. 6. 10.

μεσ-αύχην, ενος, ὁ, ὁ δεδεμένος κατὰ τὸ μέσον τοῦ αὐγῆνος, μεσαύχηνος ἰκκας, κομικῶς ἐπὶ τῶν οἰνογράφων ἀσκῶν, Ἄριστ. Ἄποστ. 648) παρ' Ἡσῶ· «ἀλλὰ μνημονεύει καὶ ἑτέρας γασ-